

Посланици Лиге социјалдемократа Војводине Ненад Чанак и Бојан Костреш изашли су из сале српског парламента у тренутку када је одавана почаст преминулом књижевнику Добрици Ћосићу и бившем председнику СРЈ. Док су остали посланици стајали, они су устали и напустили салу Скупштине. При томе је Ненад Чанак изговорио и реченицу у којој је погрдно назвао једног од највећих српских писаца и некадашњег председника државе.

Ова новинска вест најбоље оцртава како је део наше тзв. грађанске и либералне Друге Србије још једном показао сву своју идеолошку искључивост, острашћеност и склоност ка демонстрирању приземног политиканства. То су они људи који припадају политичкој групацији склоној да себе представља као корифеје и стожере либерализма, толеранције, борбе за људска права, модернизацију, европеизацију и изнад свега Србију у којој ће се живети као сав нормалан свет. Међутим, да ли у тај корпус европских вредности о коме свакодневно слушамо праве оде спада и елементарно осећање пијетета и поштовања према човеку који је завршио свој животни век, а при томе остварио и веома значајно уметничко дело.

Политичка некрофилија Друге Србије

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 26 мај 2014 20:10

Политичка некрофилија Друге Србије

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 26 мај 2014 20:10

Политичка некрофилија Друге Србије

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 26 мај 2014 20:10

Post mortem: Dobrica Ćosić, cvetak nezaboravak

Otišao Milan Lukić srpske nacionalne politike

Piše: Bojan Tončić

Veličina slova: - +

Photo: vino.rs

Ostavio je dovoljno ispisanog i izgovorenog zla za mnoge dolazeće generacije, da, dok još nisu progledale, požele nastavak krvave demografije, ali dovoljno brižljivo uzgojenih klonova da njegove ideje, šibicarske prevare, očigledne laži i providne falsifikate, u vidu patriotizma i zanata, pronose mladima. Zalag za budućnost u zaostalosti koju je smatrao civilizacijskom prednošću srpskog naroda

Dobrica Ćosić, kobni Otac n

Dvorski pisac na Galebu

Nadprosječno nepošten

Rade Konstantinović, autor *Filozofije palanke*, najznačajnije knjige o srpskom palanačkom duhu i o izvorima srpskog nacizma, u svojem također kapitalnome djelu *Biće i jezik*, analizira, između ostalih, i pjesnika-monaha Mitrofana Matića, pa odmah na početku veli: „Mitrofan Matić tražio je Boga, a našao Dimitrija Ljotića”.^[1] To lucidno zapažanje moglo bi stajati uz imena mnogih srpskih pjesnika koji su doživjeli „udes nekulture” i svoje stihotvorstvo podarili u slavu kakvog prizemnog boga, ili „obogovljenog roda”.

Dobrica Ćosić nije kročio metafizičkom stazom da bi preko Boga, što je Mitrofan Matić u startu odradio, došao do svoga božanstva, nego je odmah našao ovozemne bogove, bio im odan, bio s njima intiman, a nakon vjerolomstva, on ih je kaljao sa žarom s kojim ih je prije ljubio. Na političkom pazaru svoja je božanstva odbacivao i to bez ikakvih posljedica; oprao bi ruke i okrenuo se s istom „energijom zablude” nekom novom kultu.

Sam književnik priča da je zarana, još kao član Centralnog komiteta srpskih komunista, počeo očijukati s pravoslavnim popovima i vladikama, pa je već 1967. zasadio vinograd u Hilandaru i meditirao s monahom Mitrofanom Hilandarcem, nekoć protivnikom, kome su partizani izbili jedno oko, da bi se na kraju tih bdjenja braća pomirila i sjedinila „u Bogu i Srpstvu”. Vukući se po

